

iz cikla PAJČEVINE

Vem da me iščejo
za svoja vešala davitelji
z namenjem predanosti
na zavaljenih zadkih
vse vhode pribežališča
so zastražili s svojimi pajčevinami
žela ostudno vkrivljena
čakajo na moj prihod
njihovi vsevednosti se izmikam samo zase
kajti oni poznajo prihodnost mojega bega
vedo da sem sebi obljubil vrnitev
saj vrne trajajoča svetloba
še pred rojstvom senc
mojo begajočo podobo
svojemu utripajočemu jedru
Njihove mreže so razpete
med uničujoče se svetove
toda polnejše so od praznine
ki jo doživljam na dnu svoje ujetosti
Doslej me gonijo v svojo zabavo
da ne bo pozabljena njihova prisotnost
da so spoštovane njihove zanke
na stenah hodnika
razpotegnjenega v komaj sluteno konico izteka
potem mi nekega trenutka presekajo pot
z lepljivo živalsko pastjo
obvisel bom v mreži brez središča
kjer bi lahko nihal med vsemi smermi
otepal se bom — in se zapredal
bežal bom — ter nihal
samo med začetkom in koncem

V UTRINKU VEČERA

V belež večera
so ptičji krempljci
vžrli drobne sledove —
kako so se ubiti
mogli zateči do sem
Zanje bom v cunjje raztrgal
blaženost jutra
s preperelostjo dopoldneva bom bičal
včerajšnje zanikanje čistosti
ker nisem uspel izkrvaveti
za edino besedo svojega miru

20 Odzvanjanje neke pravljice
se je povračalo vame —
z roko sem grebel v zemljo
brezodmavno zatočišče
da bi brez prisotnosti ugovora
izdal samega sebe
a še preden sem začel prsteni požiralnik
hraniti z glasovi olajšanja
se je zakrohotalo gnitje mesa in kože
z moje roke golim kostem —
v beležu večera sem jo spoznal
po prstanu dveh kačjih očes

Potuhnjeno je vame zalezla
deviška ostrina
neskrhanega rezila —
verjel sem prevari
na borišču časa
so se meči prekrižali s ploskvami
Zapisan sem globokim tenkim vrezom

V belež večera
so vžrli ptičji krempljci
drobne sledove —
le kako so se mrtvi
zavlekli do sem ...